

*Ανοίγουν πόρτας Παλαιτζάνη, άνοιγουν παραθύρια,
και' ἐνῷ προετοιμάζονται μεγάλα πανηγύρια,
καὶ στοὺς Κορφούς ἀπὸ μακράν φωνὴ φυσιώδης φθύνει,
ποῦ τοὺς Κορφιάτες κατηφεῖς ἔνας θυντάτου κάνει:

Τὰ μάθητε, Κορφιάτες μου, τὰ θλιβερὰ μακτάτα;
ὅ Γουλιέλμος ἀλλάζει τοῦ ταξέδιον τὴν στράτα.
·Ο Κάϊζερ δὲν ἔρχεται νὰ γρένῃ σ' τὴν Γραιτσίκ
καὶ πλώρη λέν πῶ πᾶντας κατά τὴν Ἀμπατάσι.

Τότε καὶ ἐγὼ περίλυπος τραβῶ σ' τὴν Σπιανάδα
καὶ κάνω πόρος τὸν Κάϊζερ ἐρήμην πατινάδω.

**'Ο Φασουλῆς τῶν Ἀθωνῶν
σ' τὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.'**

Κρήμα κρήμα ποῦ δὲν ἥλθεις, Αύγουράτορ, ἐδῶ πέρχ,
νὰ σοῦ πῶ τὸ γκούτε μάργκεν, δηλακάθη τὸ καλημέρο.
Κρήμα κρήμα, δοκετέ, ποῦ δὲν ἥλθεις νὰ σοῦ τῶ:
Κάϊζερ, ίχ λίπεις ντίχ, Χεντζέλλερην σ' ἄγκαρο.

Κρήμα κρήμα ποῦ δὲν ἥλθεις περιπόητος καὶ σὸ
νὰ καθίσῃς σ' σὸν νησί,
νὰ σπουδάσῃς καὶ πολλά
καὶ νὰ γίνης καὶ καλά.

Κι' ἂν ἔρχοσσαν ἐδῶ πέρα τάχι τῆθελες νὰ πάθης;
κρήμα κρήμα ποῦ δὲν ἥλθεις οὐχὶ ν' ἀκούσῃς καὶ νὰ μάθῃς
πῶς δὲ Κόντε Θεοτόκης, ὁ ζευσούργος δ' πάνω,
Πρώσσους καὶ Βρυνδεμένουργίους δίχως θλῷ θὰ μάς κάνῃ,
καὶ τὸ κράτος μας θὰ γίνη κράτος στρατιωτικόν,
πανεπλον, Γερμανικόν.

*Ελεγεις καὶ ἔκεινος νᾶλθη μὲ θωρακοφόρους κράνους,
καὶ ἀτενῶς καὶ ὑπερφράνων
γὰς στρατούς νὰ σοῦ μιλήσῃ ξάστρεις καὶ ὅθα κοφτά,
καὶ ἔστι, Κάϊζερ μεγάλε, νὰ κένης μ' δῆι κατά
νὰ σαστίσῃς, ν' ἀποφήνης, κεχγνάτος νὰ σταθῇς,
καὶ νὰ κράζεις ντονερήτερ καὶ νὰ σταυροκοπήθῃς.

Μήτη Θεοτόκης ἥλθε, μήτη πού πετίποτα,
μήτη σὺ μ' αὐτὸν δὲν ἥπεις τῶν Ρωμαΐων ὑδύποτα.
Μήτη Θεοτόκης ἥλθε, μήτη θελῶμον Βεστελεῖς,
καὶ ἔχουν πένθος δῆλοι καὶ δλακίς,
πιστο πτάχα, κατεσφράζεις,
καὶ τσομπλέκαι της Αὐλής.

*Πίσω στέλλουντες τὴν "Υδρα", *πίσω πάνε τὰ Ψαρά,
δὲν ἔρριζαν κανύνας, δὲν ἔρριζαν πυρά,
καὶ εἶναι θλίψι, Αύτοκράτορ, πλὴν συγχρόνως καὶ χαρά,
ποῦ γ' γυτωτάσμει μπαρούτη, ποῦ γ' γυτωτάσμει παρέ.

Τὰ κατάφερες ἀλήθειας μάλι χαρά καὶ δῆδη τρομάραις,
καὶ οἱ Κορφιάτες οἱ στρωχοί^[την]
καμαρόνουν μονοχοῖ
τὴν περίημμας καμάρας.

Θρήνους τῆς Κερκύρας ἔκου,
πάνε τὰ λεφτά τοῦ κάκου,
πάνε στὸ βρόντο καὶ φανάρια,
καὶ παντζέραις καὶ κοντάρια.

Τέτοια θλίψι, Αύτοκράτορ, καὶ μὲ χρόνους δὲν περνᾷ,
ἀπτασμάνος πολύλογος μάζ στέλλεις,
διμάς κλαίεις καὶ ὁ Μικέλης,
ἀδελφὸς τοῦ Κόντε Τζάρτζη, ποῦ τὸ κράτος κυβερνᾷ.

*Αν ἕρχεσθο καὶ ἡ Κέρκυρα καὶ ὁ κόσμος θὰ παλάσσωνε
καὶ μὲ τῆς τοπικούσι του καὶ ὁ Κόντε θὰ σ' ἐσκλάσσωνε.

Γιὰ σένα φάτα καὶ πυρσοί,
τιμᾶι· στὰς τόσας σου τιμᾶς,
καὶ τότε θελεγεις καὶ σὺ
κανένας λόγο καὶ γιὰ μῆς.

Θεέ μου, ποτὶς θλιβερὰ καὶ ἀνέλπιστα μηνύματα!
Θεέ μου, πῶς δὲν ἄκουστες καὶ ἐμένα τὸν Οὐλάνο;
γιὰ ποτέ λοιπὸν θὰ καψώμεις καὶ τὸ πυρτεχνήματα,
ποῦ λέν πῶς τὸ φέρεν μέσ' ἀπὸ τὸ Μιλάνο;

Τί κρήμα ποῦ δὲν ἔφθισες μὲ τὰς θελακμηγούς,
μὲ τὰς θωρακοφόρους σου καὶ μὲ τὰς Στρατηγούς,
νὰ καταλάβῃς μάζ φορὰ τὸ τι στρατός,
καὶ ἔκεινος δ' δικεφάλος τῶν Πρόσσοντας δέτος
νὰ φάγη κρέας μαχητῶν, σάρκα Ρωμαΐων, ὀμῆν,
νὰ κανῃ πῆγμα τὸ φτερό, τὸ νύχι πιθαρι.

Χατέρει λοιπὸν καὶ γρήγορα σ' ἐπεύχομαι νὰ γάλανῃς,
μὰ τοῦτο ποῦ μάζ ἔκανες νὰ μήν τὸ ξανακάνῃς.

Τέτοια ποῦ λές, βρέ Περικλέη, μονάρχος ἐμερμήσια
καὶ μ' δλους ἔκλαυσμήρισια.
·Ο Κάϊζερ δὲν ἔρχεται, πάσι σ' τὴν Ἀμπατάσι,
καὶ ἐγὼ γυρῆσθαι στὰς κλεινές,
πτολεμίσθων τῆς Αθηνῆς,
καὶ τρέξεις νὰ μηδεπεθῇς μὲ μάζ γερή μπατείς.

**Μιὰ σύντασις τοῦ Φασουλῆ
για τὴν Αμερικάνικο βιολί.**

'Ο μικρὸς ὁ Φλορίζε, ὁ μεγάλος θυλωτής,
εἶναι θεύμα τοῦ κακοῦ, θεύμα της θυμαστῆς.
Ἐναὶ τόσο δὲ παιδάκι τί τραχν δοξάζει ποιήσει....
τὸ θυματός' ή Κάρμεν Σίλβα, τὸ θυματός ουν καὶ σηκποτούχοι.
Ἐμπνευσίς, ποῦ μένεις χάρκων... σύνθεις καὶ ὁ Ρωμαΐδης μ' προτάσ
καὶ ὁ Γεωργάκης δ Ζαρίφης, πρώτος τῶν καλῶν προστάτης,
ἐπροστάτευες σ' τὴν Πόλι τὸ περίφημο παιδί,
ποῦ μ' ἄγγελων μελωδίας τὸ βιολί του κελαδεῖτ.
[την]

'Η Κικῆ τοῦ Κατσαρά μὲ σπανίκις ἀρτεῖς
καὶ θελγάντων θυσιορούς ἐμύνηστειν κατ' αὐτάς
μὲ τὸν Παύλον Καρολίδην, ἀγαστὸν ὄμιλητην
καὶ τοῦ Πανεπιστημίου οἰκενεῖς καὶ πηγήτην.
Καὶ ὁ Ρωμαΐδης ἀνασκιρτῷ καὶ συγχρίεις πανοικεῖ
μάζ τὸν Παύλο τὸν γαμπρό, μάζ τὴν ωφὴ τὴν Κικῆ.

Χαραλάμπης Δηλαβέρης, ἔνας νέος ζηλευτός,
προκομμένος, τιμημένος, καὶ καθ' ὅλη ἄγκαρπτός,
ἐμύνηστειν μὲ τὴν κόρην τὴν Ἀγγελική Μουρτζίνου,
πογκεὶς γάρεις, πογκεὶς ρόδας, πογκεὶς πεπενθεῖς τὸν κρίνου.
Καὶ ὁ Ρωμαΐδης τοὺς ἐπευγήθη τὴν ζωὴν πανευτυχῆ
καὶ δλακ τὰ καλὰ νὰ τρέχουν εἰς τὸ σπήτη των βροχῆ.